

Україна
Донецький окружний адміністративний суд

Р І Ш Е Н Н Я
І М Е Н Е М У К Р А І Н И

21 грудня 2019 р.

Справа №200/13661/19-а

приміщення суду за адресою: 84122, м.Слов'янськ, вул. Добровольського, 1

Донецький окружний адміністративний суд у складі:
головуючого - судді Логойди Т.В.,

розглянувши в порядку письмового провадження (за правилами спрощеного позовного провадження) адміністративну справу за позовом Крижанова Артема Юрійовича до Костянтинівсько-Дружківського об'єднаного управління Пенсійного фонду України Донецької області про визнання протиправним дій, скасування рішення, зобов'язання вчинити певні дії та стягнення заборгованості,

в с т а н о в и в:

У листопаді 2019 року Крижанов А.Ю. звернувся до суду з вказаним адміністративним позовом, в якому зазначав, зокрема, що є внутрішньо переміщеною особою, яка за місцем фактичного проживання перебуває на обліку у відповідача як отримувач пенсії. З 01 квітня 2016 року виплату пенсії припинено з підстав, що не передбачені ст. 49 Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування».

Вважаючи, що відповідачем порушено право на пенсійне забезпечення, просив:

- визнати протиправним дії Костянтинівсько-Дружківського об'єднаного управління Пенсійного фонду України Донецької області щодо припинення нарахування та виплати йому пенсії та скасувати рішення про припинення виплати йому пенсії;
- зобов'язати Костянтинівсько-Дружківське об'єднане управління Пенсійного фонду України Донецької області поновити виплату йому пенсії та стягнути на його користь заборгованість по невиплаченій пенсії за період з 01 квітня 2016 року.

Відповідач подав відзив на позовну заяву, в якому зазначав, що позивач перебуває на обліку у відповідача, і йому виплачувалася пенсія. Виплату пенсії призупинено у зв'язку зі звіркою з даними органів праці та соціального захисту населення для з'ясування фактичного місця проживання позивача. Для поновлення виплати пенсії позивачу необхідно особисто звернутися до органу Пенсійного фонду України та надати відповідні документи. Між тим з питанням поновлення виплати пенсії позивач до відповідача не звертався. Вважав, що не порушив права позивача. Просив в задоволенні позову відмовити.

Судом встановлено, що Крижанов А.Ю. є пенсіонером та внутрішньо переміщеною особою, місце проживання якої було зареєстровано на території, де органи державної влади тимчасово не здійснюють свої повноваження (м. Горлівка Донецької обл.), а фактичне місце проживання/перебування – на підконтрольній українській владі території (м. Костянтинівка Донецької обл.), що підтверджується відповідною довідкою про взяття на облік внутрішньо переміщеної особи.

Перебуває на обліку у відповідача (який на підставі постанови Кабінету Міністрів України від 08 листопада 2017 року № 821 є правонаступником Костянтинівського

*306*4010352*1*2*

об'єднаного управління Пенсійного фонду України Донецької області) як отримувач пенсії по інвалідності 2 групи загального захворювання.

З 01 березня 2016 року виплату пенсії припинено з підстав, що не передбачені ст. 49 Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування», що підтверджується матеріалами справи та не заперечується відповідачем.

Станом на день розгляду справи пенсія позивачу не нараховується, і, відповідно, не виплачується.

Дослідивши матеріали справи, вирішивши питання чи мали місце обставини, якими обґрунтовувалися вимоги та заперечення, та якими доказами вони підтверджуються, чи є інші фактичні дані, які мають значення для вирішення справи, та докази на їх підтвердження, які правові норми належить застосувати до цих правовідносин, суд дійшов висновку, що позов підлягає задоволенню частково з таких підстав.

Статтею 46 Конституції України визначено, що громадяни мають право на соціальний захист, що включає право на забезпечення їх у разі повної, часткової або тимчасової втрати працездатності, втрати годувальника, безробіття з незалежних від них обставин, а також у старості та в інших випадках, передбачених законом.

Це право гарантується загальнообов'язковим державним соціальним страхуванням за рахунок страхових внесків громадян, підприємств, установ і організацій, а також бюджетних та інших джерел соціального забезпечення; створенням мережі державних, комунальних, приватних закладів для догляду за непрацездатними.

Пенсії, інші види соціальних виплат та допомоги, що є основним джерелом існування, мають забезпечувати рівень життя, не нижчий від прожиткового мінімуму, встановленого законом.

Статус внутрішньо переміщеної особи врегульований Законом України «Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб», відповідно до преамбули якого цей Закон відповідно до Конституції та законів України, міжнародних договорів України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, встановлює гарантії дотримання прав, свобод та законних інтересів внутрішньо переміщених осіб.

Відповідно до ст. 7 Закону України «Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб» для взятої на облік внутрішньо переміщеної особи реалізація прав на зайнятість, пенсійне забезпечення, загальнообов'язкове державне соціальне страхування на випадок безробіття, у зв'язку з тимчасовою втратою працездатності, від нещасного випадку на виробництві та професійного захворювання, які спричинили втрату працездатності, на отримання соціальних послуг здійснюється відповідно до законодавства України.

Принципи, засади і механізми функціонування системи загальнообов'язкового державного пенсійного страхування, призначення, перерахунку і виплати пенсій, надання соціальних послуг з коштів Пенсійного фонду, що формуються за рахунок страхових внесків роботодавців, бюджетних та інших джерел визначені Законом України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування».

Статтею 8 Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» передбачено право громадян України на отримання пенсійних виплат та соціальних послуг.

Частиною 3 ст. 4 вказаного Закону визначено, що виключно законами про пенсійне забезпечення визначаються: види пенсійного забезпечення; умови участі в пенсійній системі чи її рівнях; пенсійний вік для чоловіків та жінок, при досягненні якого особа має право на отримання пенсійних виплат; джерела формування коштів, що спрямовуються на пенсійне забезпечення; умови, норми та порядок пенсійного забезпечення; організація та порядок здійснення управління в системі пенсійного забезпечення.

Згідно зі ст. 5 вказаного Закону виключно цим Законом, визначаються, зокрема порядок здійснення пенсійних виплат за загальнообов'язковим державним пенсійним страхуванням; порядок використання коштів Пенсійного фонду та накопичувальної системи пенсійного страхування.

Відповідно до ч. 1 ст. 47 Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне

страхування» пенсія виплачується щомісяця, у строк не пізніше 25 числа місяця, за який виплачується пенсія, виключно в грошовій формі за зазначеним у заяві місцем фактичного проживання пенсіонера в межах України організаціями, що здійснюють виплату і доставку пенсій, або через установи банків у порядку, передбаченому Кабінетом Міністрів України.

Право позивача на отримання пенсії відповідачем не заперечується.

Підстави для припинення виплати пенсії визначені ст. 49 вказаного Закону, згідно з якою виплата пенсії за рішенням територіальних органів Пенсійного фонду або за рішенням суду припиняється:

1) якщо пенсія призначена на підставі документів, що містять недостовірні відомості;
2) на весь час проживання пенсіонера за кордоном, якщо інше не передбачено міжнародним договором України, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України;

3) у разі смерті пенсіонера;

4) у разі неотримання призначеної пенсії протягом 6 місяців підряд;

5) в інших випадках, передбачених законом.

Отже, припинення виплати пенсії можливе лише на підставі відповідного рішення, що прийнято органом Пенсійного фонду або судом, і лише з підстав визначених статтею 49 Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування», перелік яких є вичерпним та передбачає можливість припинення виплати пенсії з інших підстав виключно у випадках, передбачених законом.

Законом України «Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб» підстави для припинення (призупинення) виплати пенсії – не встановлені.

В судовому порядку виплата пенсії позивачу не припинялася.

Органом Пенсійного фонду рішення про припинення виплати пенсії з встановлених законом підстав – не приймалося.

Посилання відповідача на те, що відбулося призупинення виплати пенсії позивача, є неприйнятними, оскільки таке зупинення з подальшим поновленням виплати пенсії законом передбачено лише щодо пенсії по інвалідності в разі зміни групи інвалідності (ст.35 Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування»).

Враховуючи наведене, орган Пенсійного фонду безпідставно не виплачував позивачу пенсію.

Статтею 24 Конституції України встановлено, що громадяни мають рівні конституційні права і свободи та є рівними перед законом. Не може бути привілеїв чи обмежень за ознаками раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, за мовними або іншими ознаками.

В даному спорі наявність у позивача статусу внутрішньо переміщеної особи створює для нього, на відміну від інших громадян України, певні перешкоди в отриманні його пенсії, яка призначена у зв'язку з трудовою діяльністю, і потребує від пенсіонера здійснення додаткових дій, які не передбачені законами щодо пенсійного забезпечення, зокрема, ідентифікації особи, надання заяви про поновлення виплати пенсії, яка була припинена органом Пенсійного фонду без прийняття відповідного рішення, тощо.

В Україні визнається і діє принцип верховенства права, Конституція України має найвищу юридичну силу, її норми є нормами прямої дії, а тому органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України (ст. 8, ч.2 ст. 19 Конституції України).

Верховний Суд України 06 жовтня 2015 року ухвалив постанову в справі №608/1189/14-а, де зазначив, що держава відповідно до конституційних принципів зобов'язана гарантувати це право (право на отримання пенсії) незалежно від того, де проживає особа, якій призначена пенсія.

Європейський суд з прав людини у рішенні від 08 липня 2004 року в справі «Ілашку та

інші проти Молдови та Росії», задовольняючи позов щодо Молдови, визнав, що Уряд Молдови, який є єдиним законним Урядом Республіки Молдова за міжнародним правом, не здійснював влади над частиною своєї території, яка перебуває під ефективним контролем «Молдавської Республіки Придністров'я». Однак, навіть за відсутності ефективного контролю над Придністровським регіоном, Молдова все ж таки має позитивне зобов'язання за статтею 1 Конвенції вжити заходів, у рамках своєї влади та відповідно до міжнародного права, для захисту гарантованих Конвенцією прав заявників.

Європейський суд з прав людини (далі - ЄСПЛ) в рішенні у справі «Пічкур проти України», яке набрало статусу остаточного 07 лютого 2014 року, встановив, що право на отримання пенсії як таке, стало залежним від місця проживання заявника. Це призвело до ситуації, в якій заявник, пропрацювавши багато років у своїй країні та сплативши внески до системи пенсійного забезпечення, був зовсім позбавлений права на пенсію лише на тій підставі, що він більше не проживає на території України (пункт 51 цього рішення). У пункті 54 вказаного рішення ЄСПЛ зазначив, що наведених вище міркувань ЄСПЛ достатньо для висновку про те, що різниця в поводженні, на яку заявник скаржився, порушувала статтю 14 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, згідно з якою користування правами та свободами, визнаними в Конвенції, має бути забезпечене без дискримінації за будь-якою ознакою - статі, раси, кольору шкіри, мови, релігії, політичних чи інших переконань, національного чи соціального походження, належності до національних меншин, майнового стану, народження, або за іншою ознакою, у поєднанні зі статтею 1 Першого протоколу до Конвенції, якою передбачено право кожної фізичної або юридичної особи мирно володіти своїм майном та закріплено, що ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Європейський суд з прав людини зазначив, що в контексті статті 1 Першого протоколу до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод поняття «майно» охоплює як «наявне майно», так і активи, включаючи право вимоги, з посиланням на які заявник може стверджувати, що він має принаймні законні очікування стосовно ефективного здійснення свого «права власності» (п. 74 рішення від 02.03.2005 року у справі «Von Maltzan and Others v. Germany»). Європейський суд з прав людини зробив висновок, що певні законні очікування заявників підлягають правовому захисту, та сформував позицію для інтерпретації вимоги як такої, що може вважатися «активом»: вона повинна мати обґрунтовану законну підставу, якою, зокрема, є чинна норма закону, тобто встановлена законом норма щодо виплат (пенсійних, заробітної плати, винагороди, допомоги) на момент дії цієї норми є «активом», на який може розраховувати громадянин як на свою власність. Таким чином, статтю 1 Першого протоколу до Конвенції слід застосовувати для захисту «правомірних (законних) очікувань».

Припинення виплати пенсії позивачу відбулося не у спосіб, що передбачений законом, і з точки зору положень ст. 1 Першого протоколу до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод мало місце втручання у право власності позивача, і таке втручання не було законним.

Припиненням виплати пенсії з підстав, що не передбачені законом, порушено право позивача на отримання пенсії, на що позивач мав законні очікування.

З огляду на наведене такі дії суб'єкта владних повноважень підлягають визнанню протиправними, а порушені права – захисту шляхом зобов'язання відповідача поновити нарахування та виплату позивачу пенсії зі сплатою заборгованість по ній з дня припинення її виплати, тобто з 01 березня 2016 року, а не з 01 квітня 2016 року, як помилково вважав позивач, зі сплатою заборгованості по ній (ч. 2 ст. 9, п. 10 ч. 2 ст. 245 Кодексу адміністративного судочинства України).

Оскільки рішення про припинення виплати пенсії органом Пенсійного фонду України не приймалося, тому позовні вимоги в частині, що стосуються такого рішення, задоволенню не підлягають.

При цьому суд позбавлений можливості визначити суму пенсії, яку відповідач має сплатити позивачу, оскільки у встановлений судом строк належних доказів із зазначенням суми заборгованості по пенсії позивача відповідач до суду не подав.

Такі докази не були подані і з боку позивача.

Крім того, з поданих відповідачем доказів вбачається, що пенсія позивачу не нараховувалася.

Вирішуючи спір судом враховані правові висновки, що викладені у рішенні Верховного Суду від 03 травня 2018 року за результатами розгляду зразкової справи №805/402/18 (провадження № Пз/9901/20/18), які відповідно до ч. 5 ст. 242 Кодексу адміністративного судочинства України мають бути враховані судом при виборі і застосуванні норми права до спірних правовідносин.

Щодо строку захисту порушеного права.

Відповідно до ч. 2 ст. 46 Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» нараховані суми пенсії, не отримані з вини органу, що призначає і виплачує пенсію, виплачуються за минулий час без обмеження будь-яким строком з нарахуванням компенсації втрати частини доходів.

Порушення прав позивача на отримання нарахованих сум пенсії відбулося з вини органу, що призначає і виплачує пенсію, і мало триваючий характер. Процесуальний строк обмежує лише строк звернення до суду з позовом, і не обмежує строк захисту порушеного права, якщо спеціальними нормами матеріального права встановлені більші строки для такого захисту (в даному випадку на підставі ч. 2 ст. 46 Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» позивач має право захистити своє порушене право на виплату пенсії за минулий час без обмеження будь-яким строком). На необхідність застосування при розгляді справ щодо пенсійного забезпечення крім процесуальних строків також й положень спеціальних норм неодноразово зазначалося і в рішеннях Верховного Суду України (зокрема, в рішенні від 25 травня 2016 року в справі № 21-1249a16).

Аналогічні висновки щодо застосування норм права викладені в постанові Верховного Суду від 03 травня 2018 року в справі № 805/402/18 (провадження №Пз/9901/20/18), які відповідно до ч. 5 ст. 242 Кодексу адміністративного судочинства України мають бути враховані судом при виборі і застосуванні норми права до спірних правовідносин.

Встановлення судового контролю за виконанням судового рішення шляхом зобов'язання суб'єкта владних повноважень, не на користь якого ухвалене судове рішення, подати у встановлений судом строк звіт про виконання судового рішення (ч. 1 ст. 382 Кодексу адміністративного судочинства України), про що також просив позивач, є правом суду, а не обов'язком, яке не виключає існування принципу обов'язковості судового рішення, згідно з яким судові рішення, що набрали законної сили, є обов'язковими до виконання всіма органами державної влади, органами місцевого самоврядування, їх посадовими та службовими особами, фізичними і юридичними особами та їх об'єднаннями на всій території України (ст. 1291 Конституції України, ч. 2 ст. 14 Кодексу адміністративного судочинства України).

Керуючись статтями 32, 139, 243 - 246 Кодексу адміністративного судочинства України, суд

в и р і ш и в:

Позов Крижанова Артема Юрійовича (84609, Донецька обл., м. Горлівка, вул. Нахімова, 1, кв. 2, ПІН 2907417496) до Костянтинівсько-Дружківського об'єднаного управління Пенсійного фонду України Донецької області (85113, Донецька обл., м. Костянтинівка, вул. Цюлковського, 25, код ЄДРПОУ 42171400) про визнання протиправним дій, скасування рішення, зобов'язання вчинити певні дії та стягнення заборгованості задовольнити частково.

